

Arrest

nr. 162 306 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 december 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 juni 2013, inzake het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 110 841 van 27 september 2013 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 oktober 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen van 16 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 27 april 2015 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 mei 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen van 27 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

[...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 12.10.2013 (verlenging 13 qq)”.
Dit is de bestreden beslissing.*

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het hier een gebonden bevoegdheid betreft die elke discretionaire bevoegdheid uitsluit. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Hij verwijst naar zijn bespreking van de middelen om te stellen dat verzoeker een schending van een hogere rechtsnorm niet aannemelijk maakt.

De Raad is van oordeel dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge heeft, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Ook nog zal de minister of zijn

gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – hetgeen een omzetting is van artikel 5 de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn) – bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Verzoeker het belang ontzeggen bij een kritiek gegrond op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gelet op het gestelde in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zou afbreuk doen aan deze eerste wettelijke bepaling en de hierin aan het bestuur opgelegde verplichting. De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met welbepaalde elementen die er mogelijks toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen. Er dient te worden aangenomen dat verweerder slechts kan terugvallen op een gebonden bevoegdheid vervat in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nadat hij de op hem rustende verplichting vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft nageleefd en er zich van heeft verzekerd dat hogere rechtsnormen zich niet verzetten tegen het nemen van de verwijderingsmaatregel. Ook artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister of zijn gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoeker heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Voor het overige valt de behandeling van de exceptie samen met de grond van de zaak.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Door verzoeker en zijn gezin werd een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door verzoeker werd gewezen op zijn precaire toestand (zie het administratief dossier).

Vanaf jonge leeftijd lijdt [H. O.] aan de ziekte van Still, een juveniele chronische artritis.

Deze ziekte heeft geleid tot een vertraging van de groei, syndroom van Cushing en osteoporose, met veelvuldige fracturen tot gevolg (indeukingsfracturen ten opzichte van de wervelzuil en traumatische letsels ten opzichte van meerdere ribben rechts mutiple hoogteverminderingen van vooral de wervelcorpora, destructie van de heupgewrichten en een oude fractuur ten opzichte van de distale rechter femur).

Naast de diagnose (juveniele chronische artritis en hypereosinofilie) doen er zich verschillende nevendiagnosen voor: osteoporose, Cushing syndroom, arteriële hypertensie, groeiretardatie, lenssclerose, jeukklachten, vitamine D-insufficiëntie, normocytaire anemie, foliumzuurdeficiëntie, metabool syndroom en leversteatose (zie het medisch verslag van 30 oktober 2014 van dokters [V. O. en V.]).

[H. O.] is ten gevolge van deze ziekte niet in staat zichzelf te behelpen en is hierdoor rolstoelafhankelijk.

De behandelingsmogelijkheden in Rusland zijn uitgeput, waardoor enkel een behandeling in Europa nog soelaas biedt.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

3. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

4. In de bestreden beslissing is geen enkele overweging noch een motief te vinden dat handelt over de gezondheidstoestand van [H.].

De situatie van [H.] is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de aanvraag van 27.04.2015 op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet en de vele bijgebrachte medische verslagen.

Bovendien dient de verwerende partij met de gezondheidstoestand van [H. O.] rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel (artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de gezondheidstoestand van [H.] werd rekening gehouden.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. Er wordt met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten, met name het feit dat hij geen geldig visum heeft.

Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omvat geen formele motiveringsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt volgende informatie:

- Bij beslissing van 8 oktober 2013 werd de aanvraag d.d. 16 juli 2013 onontvankelijk verklaard, bij toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, hierbij steunend op het advies d.d. 7 oktober 2013 van de ambtenaar-geneesheer waaruit het volgende blijkt: “Deze aandoening werd reeds sinds 1993 gediagnosticeerd in het thuisland en er op een deskundige wijze behandeld voornamelijk met corticoiden, na zijn aankomst in België werd deze behandeling aangehouden.”;

- Bij beslissing van 18 mei 2015 werd de aanvraag d.d. 27 april 2015 onontvankelijk verklaard, bij toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, hierbij steunend op het advies d.d. 11 mei 2015 waarin het volgende wordt vastgesteld: “Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde ziektebeeld van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16/7/2013, waarvoor reeds een medisch advies werd opgesteld door collega [L.] op 7/10/2013. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 24/3/2015 wordt derhalve geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde aandoening van deze jongeman.”;

- Uit het administratief dossier blijkt dat op 18 mei 2015 een document werd opgesteld waaruit blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat met betrekking tot zijn gezondheidstoestand het volgende wordt gesteld: “In het voorgelegde medische attest d.d. 24.3.2015 is er geen sprake van een eventuele onmogelijkheid tot reizen.”

Uit het administratief dossier blijkt aldus voldoende duidelijk dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Deze richtlijn werd immers naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), in werking getreden op 27 februari 2012. Verzoeker toont niet aan dat artikel 5 van deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling speelt zo bijvoorbeeld ook maar van zodra vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is, dient op de een of de andere manier vervolgens te blijken dat rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand en waarom deze volgens het bestuur een verwijdering van het grondgebied niet verhinderen. Hierbij is het van belang dat de betrokken vreemdeling in het kader van zijn of haar rechten van verdediging in de mogelijkheid is of wordt gesteld om op dit punt op nuttige wijze op te komen voor zijn of haar belangen. De betrokken vreemdeling moet op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen. Dit kan bijvoorbeeld ook blijken uit een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht en waarbij de betreffende elementen die zich

kunnen verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied reeds werden besproken en weerlegd. De Raad dient hierbij als annulatierechter vervolgens na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of deze niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.3.2. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, gelet op de eerder ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verweerder er kennis van had dat verzoeker reeds sinds zeer jonge leeftijd lijdt aan de ziekte van Still – een ernstige gewrichtsaandoening die intussen ook gepaard gaat met onder meer een groeistoornis, het syndroom van Cushing en osteoporose – en dat hij als gevolg van deze aandoening ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing rolstoelafhankelijk was en was aangewezen op de hulp en bijstand van zijn ouders.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, zoals nochtans wordt opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In casu beriep verzoeker zich ten overstaan van het bestuur reeds op zijn gezondheidstoestand in verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 juli 2013 en 27 april 2015. Wat deze laatste aanvraag betreft, werd in een beslissing van 18 mei 2015 vastgesteld dat de hierin ingeroepen gezondheidstoestand dezelfde was als deze zoals ingeroepen in de aanvraag van 16 juli 2013. Enige beoordeling van de gezondheidsproblematiek op zich werd in deze beslissing niet meer gemaakt. De verblijfsaanvraag van 16 juli 2013 maakte verder het voorwerp uit van een beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, doch bij arrest nr. 161 252 van 3 februari 2016 ging de Raad over tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze beslissing moet derhalve wordt geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. In het dossier van verzoeker ligt thans derhalve geen eerdere beslissing van het bestuur voor waarin verzoekers gezondheidstoestand inhoudelijk reeds werd beoordeeld. Verweerder kan in dit verband aldus thans niet dienstig verwijzen naar de beslissingen van 8 oktober 2013 en 18 mei 2015 om te stellen dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker, nu deze eerste beslissing niet langer voorhanden is in het rechtsverkeer en deze tweede beslissing op zich geen beoordeling van de gezondheidstoestand inhoudt doch enkel een vergelijking of bij de verblijfsaanvragen dezelfde medische elementen voorlagen.

Noch de bestreden beslissing noch enige andere beslissing laat de Raad aldus toe vast te stellen dat verweerder heeft voldaan aan de op hem rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder er nog op dat uit een document opgenomen in het administratief dossier dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing werd opgesteld wel degelijk blijkt dat een onderzoek plaatsvond in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het kader waarvan wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. In dit stuk wordt, wat de gezondheidstoestand van verzoeker betreft, gesteld dat “[i]n het voorgelegde medische attest d.d. 24.3.2015 is er geen sprake van een eventuele onmogelijkheid tot reizen”. De Raad is evenwel van oordeel dat deze handelwijze niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door deze beoordeling niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij is gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, Durieux) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De verwijzing naar het stuk in het administratief dossier kan door

verweerder derhalve niet dienstig worden bijgebracht om de hiervoor reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen.

Daarenboven kan de Raad ook enkel vaststellen dat het betreffende medische attest van 24 maart 2015 waarnaar in voornoemd stuk van het administratief dossier wordt verwezen, niet voorhanden is in het administratief dossier zoals dit is neergelegd in het kader van zowel huidig beroep als het beroep dat verzoeker aanhangig maakte tegen de beslissing van 18 mei 2015 waarbij zijn verblijfsaanvraag om medische redenen van 27 april 2015 onontvankelijk werd verklaard. De Raad wordt aldus niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of de stelling van verweerder dat uit voormeld medisch attest niet blijkt dat verzoeker niet kan reizen, steun vindt in dit medische attest. Deze stelling van verweerder vindt geen grondslag in de stukken van het administratief dossier zoals dit voorligt.

In het licht van het gegeven dat een arts-adviseur zich – als gevolg van het arrest nr. 161 252 van 3 februari 2016 van de Raad – opnieuw zal moeten uitspreken over de vraag of verzoekers aandoening van aard is een reëel risico in te houden voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, dient ten overvloede ook te worden aangenomen dat verzoekers gezondheidstoestand door het bestuur minstens niet op voldoende zorgvuldige wijze in rekening is gebracht bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

3.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS